

Spørgsmaal, skal jeg bemærke, at jeg har aldrig holdt Forelæsning over Finantsvidenskab, som ikke er mit, men min Kollegas Sag, og naar den ærede Forslagsstiller tilføiede, at det skulde være mine Forelæsninger fra Tiden, før den nuværende Regjering kom til Roret, skal jeg blot tilbagevise det, thi det er en Insinuation, som er fuldstændig utilbørlig. Den ærede Forslagsstiller maa vide, at jeg ofte i økonomiske Spørgsmaal har viist, at jeg ikke følger Regjeringen i Lykt og Lyndt, og at jeg her har forfægtet Anstuelser, som ikke ere i Overensstemmelse med den nuværende Regjering.

Formanden (Berg): Jeg skal bemærke, at nogen Insinuation af fornærmelig Art ligger der ikke i at sige, at et Medlem af politiske Hensyn kan lade sig afholde fra at følge sin Anstuelse i specielle Spørgsmaal.

Finantsministeren (Estrup): Ja, dersom man aldrig skal vedtage nogen Stat, før man er enig om, at den er rationel, saa tror jeg med temmelig Sikkerhed at turde sige, at saa faae vi aldrig nogen ny Stat, og dersom man kun skal beholde af de gamle Skatter dem, som man kan være enige om ere rationelle, saa vil det gaa ganske paa samme Maade med de gamle Skatter; med Hensyn til dem vil der ogsaa blive tabularasa. Indtil en vis Grad, men ogsaa kun til en vis Grad er det en stor Sandhed, at gamle Skatter ere gode og nye Skatter ere flette, fordi de gamle Skatter er Befolkningen allerede vant til, de have fundet deres Sted. Jeg tror, at jeg ofte nok har haft Leilighed til at vise baade i Ord og i Gjerning, at om jeg end i Principet holder paa, at man ikke lefsindig formindsker Statens Indtægter, at man altsaa ikke vedtager Nedsættelser uden at skaffe Kompensation, er jeg dog villig til at medvirke til — ja, jeg har endogsaa foreslaaet — Reformer paa Skattegebetet, men for at jeg skulde kunne gaa med til en ligefrem Stattenedsættelse af henved $\frac{3}{4}$ Million, maatte der foreligge, hvad der ikke foreligger fra den ærede Forslagsstiller, en Redegjørelse for, at Statskassen under de nuværende Forhold er i Stand til at undvære denne Indtægt. Jeg har ikke en Gang hørt, at den ærede Forslagsstiller har gjort noget Forsøg paa en Redegjørelse i saa Henseende. Jeg har ved en tidligere Leilighed maattet gjøre Thinget opmærksomt paa, at under de nuværende Forhold er der en saadan Tilbagegang i Statens sædvanlige Indtægter, at der er al Sandsynlighed for, at endogsaa blot Afholdelsen af regulære Udgifter vil kræve, at man maa tage op af de opsamlede

Beholdninger. Dersom den ærede Forslagsstiller har et andet Syn herpaa, vil han jo være i Stand til, om ikke nu, saa paa et senere Trin at gjøre Rede for, at der i Virkeligheden nu er en saadan Overflødighed til Stede af Statsindtægter, at det er forsvarligt at kaste en Indtægt, og det en gammel Indtægt, der stammer fra 1810, over Bord blot med et Pennestrog. Jeg tror, at for at kunne slutte sig til det foreliggende Lovforslag maatte man for det Første være paa det Rene med, at Statskassens Stilling under de nuværende Forhold overhovedet var en saadan, at der var fuld Anledning til at skrive til Stattenedsættelse, og for det Andet maatte man være paa det Rene med, at det netop var denne Skat, som det i dette Øieblik var nødvendigt og mest paatrængende at nedlægge eller afskaffe. Jeg vil afvente, om man ved senere Underjøgelse, mulig fra Forslagsstillerens og Forslagets Benner's Side, maatte være i Stand til at komme til noget tilstrækkeligt Bevis herfor. — Det er paa ingen Maade min Mening at ville hævde en særlig Berettigelse for denne Skat som rationel, — det er langt fra; men jeg vil spørge: med hvor mange af vore Skatter er det egentlig Tilfældet? Denne Skat er jo kun en af de Skatter, der hvile paa Omsætningen her i Landet og ingenlunde den i Kvantitet, i Procent udtrykte, højeste. Om nu den ærede Forslagsstiller's Fordømmelse af denne Skat skulde fortaas saaledes, at det overhovedet var Skatter paa Omsætningen, som den ærede Forslagsstiller ansaa for at være saa ubetinget forkastelige, ved jeg ikke; skulde det være Tilfældet, saa maa der indeholdes langt mere end Ophævelsen af denne halve Procents Afgift i Forslaget, men saa vilde selvfølgelig Tabet for Statskassen blive ganske anderledes stort, end det vil blive efter dette Forslag. Undertiden kan det jo være nyttigt at kaste Blikket ud over sine egne smaa snævre Forhold. Dersom den ærede Forslagsstiller vil gjøre sig den Meilighed at undersøge Skatteforholdene i andre europæiske Lande, saa vil den ærede Forslagsstiller komme til det Resultat, at man i de andre europæiske Lande paa ingen Maade har anset det for at være forkasteligt eller fordømmeligt at hæve en Statsafgift af Omsætningen paa faste Eiendomme, og dette nok i et ganske andet Maal, end vi her hos os. Jeg skal f. Ex. nævne, at i Frankrig er Afgiften ved Omsætning af faste Eiendomme noget som omtrent $5\frac{1}{2}$ pCt.; efter hvad der foreligger for mig, kan det paa ingen Maade siges, at Afgiften her i Landet ved Omsætningen af faste Eiendomme er stor imod, hvad den er andre